

ЧОМУ Я ЗВІЛЬНЯЮСЯ З ВІЙСЬКА

Розповідь сержанта ЗСУ «Данте»

Ось і кінець.

Кінець одного етапу мого життя та початок наступного.

Це мав би бути лонгвід, таке собі одкровення про службу в армії, в якому було би багато букв про гнилу систему, що за 5 років служби жодного разу не дала вчасно кошти для відпочинку і тим насправді демотивувала і повертала в «колесо» обов'язків ще в гіршому стані, ніж до відпустки; про гнітючу більшість колег, які приходять на службу заради зарплати на початку кожного місяця без каплі патріотизму та відданості справі та ще і ще... Але тут цього не буде. Не буде, тому що система – це люди. Люди, які нас оточують, і ми самі. Звинувачувати у проблемах систему – це виносити вирок самому собі. Наразі я хочу підбити підсумки достатньо вагомого етапу життя. Життя, присвяченого службі державі, на користь спокою близьких, коханій людині та вас самих. Служба, що тривала п'ять років мого життя та неймовірно багато чого мене навчила.

Що для вас армія? Структура, що ідеально влаштована і працює у будь-якій ситуації? Чи це організація, яка збирає у свої ряди найбільш безвідповідальних ледарів? Чи, навпаки, це структура, що проводить відбір і добирає найкращих серед цивільних? (Відбір, напевно, дуже складний в умовах війни з Московією на сході країни) А можливо, це структура, яка відбирає молодих та зовсім непередбачених осіб, виховує у них відповідальність, почуття обов'язку та професіоналізм? Чи знов-таки – навпаки, організація, що відбирає найкращих та відповідальних особистостей і ламає їх так, що по факту вони бояться брати на себе відповідальність?

Для мене армія – то є початок етапу мого свідомого життя з 2015 року. Життєва школа, яка навчила на різних прикладах причинно-наслідкового зв'язку краще за батьків, бо покарання за помилки були болючі та частіше підкріплювалися смертю знайомого чи друга.

Війна навчає...

Вона навчає тих, хто хоче і бажає вчитися. Україна – нація воїнів, це я зрозумів під час війни. Ми вміємо воювати та відстоювати своє, але, на жаль, не кожен той, хто носить форму, є справжнім воїном. Служба мене навчила, що немає неважливих речей. Будь-яка дрібниця може в майбутньому коштувати тобі життя. (І тут в голові лунають влучні фрази з книги американського генерала спеціальних операцій у відставці Вільяма Макрейвена: «Застелітьте ліжко. Дрібниці, які можуть змінити ваше життя... і, можливо, світ», що знов і знов відкривається, аби показати все зовсім в іншому світлі) Діявол криється в деталях, і чим швидше ми це зрозуміємо, тим менше крові та помилок. Ціна армійського досвіду обчислюється в сотнях зламаних життів.

Армія – це відбиток народу.

Для мене зразком є армія США. Чому? Вона має систему підготовки та розвитку військовослужбовців. Для американця, який проживає в провінції, армія – це шлях до самостійного і забезпеченого життя, соціальні пільги та кошти, що дозволяють жити та будувати плани. За бажанням можна отримати безплатну освіту, здобути власне авто, свою нерухомість або можливість отримати кредит 0%, під час закордонного контракту. Я ж хочу написати про те, що американські військовослужбовці – це саме ті люди, які професійно ставляться до своєї роботи, яку вони виконують... У нас майже ніхто не розуміє, що заробітну плату, ми отримуємо з податків українських громадян, це кошти наших батьків і рідних. По суті, ми забираємо ці кошти у них, а що віддаємо? У нас майже ніхто не ставить перед собою завдання зробити щось таке, за що не буде соромно дивитись в очі іншим і сказати: «Я не даремно отримав кошти за сьогоднішній день, бо я навчився та зробив свою роботу на всі 100%».

Відповідальність. Саме на цьому слові я б хотів наголосити... Тут буде трохи слів про патріотизм чи, навпаки, про його відсутність. Ви ж точно мені не повірите, якщо я скажу, що під час промовляння гасла «Слава Україні», доволі часто можна почути серед «колег» «Сала Україні», і це не помилка. На жаль, серед українських військових багато тих, хто служить виключно за кошти, моральна складова відсутня. Заради того, щоб не іхати в Польщу та «гнути спину на пана» в Україні є можливість піти на військову службу, де за тебе будуть приймати рішення, лише приходиш на восьму і йди о 17-й додому. А за відсутності планування навчального процесу для військовослужбовців, проблема «заробітчан» в армії стає ще більш виразною. Отже, потрібно рухатися далі...

Армія не навчає.

Мені пощастило проходити службу в передовому підрозділі, де впроваджували систему за алгоритмами НАТО, наскільки це було можливо з урахуванням застарілої системи документообігу. Завдяки бажанню вивчити будь-що нове я вчасно отримав можливість проходити курси підготовки за стандартами НАТО. Але прикрість у тому, що за ці роки служби мої навички та знання нікому не знадобилися, теорія мертва без практики. Саме тому я прийняв для себе рішення про звільнення, бо потрібно рухатися далі...

Армія знищує...

Під час моєї служби я постійно чув від людей, які в армії служать вже більше, ніж половину свого життя, що я не військова людина. Спочатку мене це обурювало і я нерідко мав суперечки з ними, але наразі зрозумів, що цим вони несвідомо робили мені комплімент. І саме тому, цієї миті, я

хочу сказати своїм «недругам»: дякую за науку! Протягом п'яти років я намагався стати «своїм» у системі координат, де насправді всі лише «чужі», й одиниці – справжні. Не дивно, але саме ці одиниці залишають і надалі зі мною, на моєму життєвому шляху. І я вдячний долі, що подарувала мені вас, справжніх побратимів, однопідприємців. Вас мало, але саме в цьому і найбільша цінність! Дякую!

Маю лише одне запитання. А коли ж настане кінець Нашій війні?

Най це буде лише моя особиста думка, але... Суть у тому, що Наша війна триватиме довго.

І справа навіть не в наших ворогах, а в нас самих. Допоки не буде стратегічного підходу до перемоги у війні – зрушень не буде, ми й надалі будемо чути про загиблих від снайперського або артилерійського обстрілів. А для нас це вже, на жаль, стала буденність, і це ми не говоримо про тих, кому взагалі байдуже. Стратегічне планування відсутнє і навряд чи воно з'явиться як система найближчими роками... На жаль. Хоча ні, насправді то є закономірність, бо це робота не одного року... Азербайджан протягом 20 років планомірно знімав кайдани Нагірно-Карабаської Республіки. 20 років люди жили та працювали заради однієї цілі – перемоги над узурпатором. У нас це не спрацює, бо ніхто з виборців не готовий чекати 20 років, і тому майже всі легко купуються на обіцянки «завершити війну завтра, після виграшу на виборах». Саме тому потрібно рухатися далі...

Що мені дала військова служба?

Одну річ я хотів би виокремити з армійських дарів – набуте бажання навчатися. Я вважаю, що військовий має постійно вчитися, саме від цього залежить те, чи виживе він на війні. Саме ця школа, яку вдалося мені пройти, навчила ніколи не зупинятися і постійно навчатися, задля покращення самого себе. І ті неймовірно особистості, які траплялись та й, сподіваюсь, надалі траплятимуться на моєму шляху, лише підтверджують тезу: «Хочеш бути щасливим, постійно кидай собі виклики, і навчайся, дізнавайся щодня щось нове, саме так ти стаєш кращим». Потрібно рухатися далі...

Саме тому я буду рухатися далі...

Дякую, тим хто прочитав до кінця!

Дякую за підтримку, і ще більше дякую тим, хто не підтримував. Саме завдяки вам я маю моє сьогоднішнє.

Далі буде!

Слава Україні!

Джерело:

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=532718258026974&id=100038664138634